

I bunnen av en kaffekopp

Hun så ned i kaffen sin. Den var akkurat som hun likte den; sort, varm og med nok koffein til å vekke et døende neshorn. Hun lagde den på samme måte hver morgen. Dobbel mengde pulver i trakteren, og halvparten så lite vann. Frokost var det ikke så farlig med, sulten var hun uansett ikke.

«Hvor var du i natt Børge?» Hun så opp. Han sto ved vasken, vendt mot henne. Bak ham var den stadig økende haugen med tallerkener, bestikk og glass. Det var hans uke til å ta oppvasken.

«Jeg var ute,» sa han.

«Med hvem?» sa hun.

«Er det så viktig da?» sa han. Han krysset armene.

Hun så ned i kaffekoppen igjen. «Det er vel ikke det,» sa hun svakt.

«Unnskyld?»

«Det var ingenting.» Hun så opp. «Vil du ha kaffe?»

«Ikke den du lager. Du vet at jeg ikke liker den så sterk. Jeg plukker heller opp en kopp på vei til jobb.»

De falt i stillhet, og unngikk å møte hverandres blikk.

Børge sjekket klokka. «Jeg får vel komme meg på jobb,» sa han.

«Du får vel det,» sa hun.

«Jeg kommer nok sent hjem,» sa han, og gikk, uten å ta farvel.

«Du gjør vel det,» sa hun til seg selv da hun hørte ytterdøra lukke seg.

Hun spiste middag alene den kvelden. Tallerkenene og besticket hun hadde brukt vasket hun opp selv. Oppvaskhaugen sto der fortsatt. Matrestene nederst i haugen, lasagne om hun husket rett, hadde begynt å lukte. Snart begynte sikkert oppvasken å vaske seg selv, tenkte hun. Får vel tvinge ham til å ta den i morgen, før den forderver.

Hun hadde akkurat rukket å sette seg ned i sofaen, hodet fullt av planer om å se såpeserier, da mobilen hennes ringte. En titt på skjermen avslørte at det var moren.

«Hei, det er din mor. Forstyrrer jeg?»

Hun sukket. «Nei mamma, du forstyrrer ikke.»

«Jeg har ikke hørt fra deg på lenge. Begynte å bli bekymret. Hvordan går det?» sa moren.

«Jeg har det fint jeg. Intet nytt fra østfronten som du pleier å si,» sa hun.

«Bor du fortsatt sammen med han der mannen?» spurte moren.

«Ja, jeg bor fortsatt sammen med Børge,» svarte hun.

«Du fortjener bedre enn ham,» sa moren.

«Du syns det ja?» sa hun.

«Jeg syns faktisk det,» sa moren.

Hun trakk pusten dypt. Denne samtalen hadde de hatt før, og den endte alltid med det samme. «Hva med at du ikke legger deg opp i mitt privatliv lenger?»

«Jeg må da, som din mor, få lov til å ha meninger om hvem du velger å dele hus med.»

«Du trenger ikke ytre dem.»

«Du trenger ikke ta den tonen med meg.»

«Børge og jeg har det fint sammen mamma, kan ikke du akseptere det?»

«Jeg syns bare at du kunne gjort så mye bedre.» Det ble stille i begge endene av røret.

«Jeg må gå jeg nå jeg mamma, har en del ting jeg må ordne. Vi snakkes.» Hun la på uten å vente på svar. På kjøkkenet åpnet hun en øl.

Han holdt sitt ord, og kom sent hjem den kvelden. Hun hørte at han smalt med døra, dunket i møbler og bannet høylytt da han mistet glasset sitt i bakken. Til han å være var det stille. Heldigvis sovnet han på sofaen. Hun lå våken, og kunne høre snorkingen hans. Det virket som han hadde kommet hjem alene.

Hun sto opp tidlig, og listet seg forbi stuen for å ikke vekke ham. Han lå alene på sofaen.

Morgenkaffen lagde hun på sitt vante vis; dobbel mengde kaffe og halvparten mengde vann. Koppen var nesten tom da han kom inn på kjøkkenet, fortsatt kledd i gårsdagens antrekk.

«God morgen,» sa hun.

Han gned seg i øynene, så bort på henne og gryntet noe som kunne minne om en hilsning.

«Vil du ha kaffe? Jeg kan lage den slik du liker,» sa hun.

«Jeg tar meg heller litt vann.» sa han, og åpnet kjøkkenskapet. «Hvor er alle glassene?»

Hun indikerte mot haugen med oppvask.

«Da bruker jeg heller en kopp,» sa han.

Vasken brukte lang tid på å produsere kaldt vann. De to utvekslet ikke ord mens han sto der foran oppvaskhaugen. Da han hadde fylt koppen satte han seg ned foran henne.

«Har du tenkt til å ta oppvasken snart?» sa hun.

«Kan du ikke drøye den masinga di til litt ut på dagen?» sa han. Han begravde ansiktet sitt i hendene sine.

«Mye å drikke i går?» spurte hun. Han nikket. Hun reiste seg opp, og hentet en tablett fra kjøkkenskapet. «Her, denne vil hjelpe.» Han svelget den ned med en slurk vann. «Hvor var du i går Børge?» Hun løftet øyenbrynene forventningsfullt.

«Herregud da. Skal du aldri slutte å mase om det? Jeg var ute skjønner du vel. Er det så fryktelig viktig nøyaktig hvor jeg var?»

«Kanskje ikke. Hvem var du med?»

«Folk. Man møter jo gjerne folk når man er ute.» sa han.

Hun presset ikke saken noe videre. «Blir det en rolig kveld i dag da? Hva med å slappe av litt, bare oss to?» Hun så på ham. Han så ned.

«Gutta skal møtes ute i kveld, og sjefen kommer også. Avtalte i går at jeg skulle komme.»

«Hva med å tilbringe litt tid med meg for en gangs skyld?» sa hun. Hun hadde hendene sine pakket rundt kaffekoppen, med siste rester av nå kald kaffe i bunnen.

Han svarte ikke.

«Du er jo alltid ute. Jeg vet jo knapt nok hvor du er, eller om du i det hele tatt kommer hjem.» Han svarte fortsatt ikke, bare stirret ned i koppen sin. «Jeg gidder ikke snakke til deg hvis du skal være

sånn.» Hun reiste seg, og holdt på å velte stolen hun satt på i prosessen. I døråpningen snudde hun seg. «Ta oppvasken du,» sa hun og gikk.

De klarte å unngå hverandre hele den dagen. Hun hørte døra smelle da han gikk. På kjøkkenet sto fortsatt oppvaskhaugen urørt. Hun tok seg en øl, og drakk rett fra flaska.

Hun lå fortsatt på sofaen da han kom hjem. På Tv-en gikk det en reprise av en såpeserie som ble avsluttet for et halvt år siden. «Jeg ser at du har kost deg i kveld» sa han, og gikk inn på soverommet. Hun snudde seg etter ham, men bestemte seg for å ikke følge etter.

De sov begge lenge, den morgenen. Hun våknet først. På kjøkkenet ordnet hun seg kaffe, og helte det i den samme koppen hun hadde brukt dagen før. Han kom inn ikke lenge etterpå.

«Skal du ta oppvasken nå?» sa hun.

«Jeg tenkte vi kunne dele på det,» sa han.

På bordet sto den halvfulle kaffekoppen igjen.